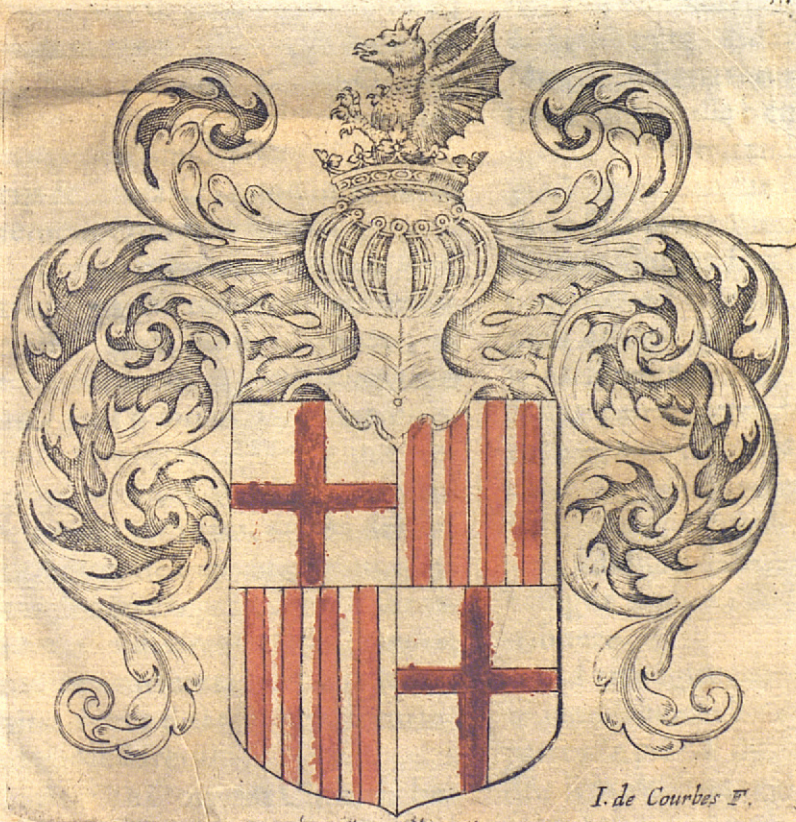

IVRIS
ALLEGATIO IN
QVA DOCETVR
CIVITATEM BARCINO-
NÆ NON TENERI AD
SOLVTIONEM QVINTI SVORVM

impositionum à Regio Fis-
co petiti.

I. de Courbes F.

BARCINONÆ

Apud Sebastianum & Iacobum Mathevad Ciuita. & Vni.
Typ. Anno XXXIV.

IESVS MARIA IVSEPH.

LX parte Locumtenentis in officio magistri Rationalis domus, & curiæ Domini nostri Regis, instante illius regij patrimonij Fisco de annis 1620. & 1621. fuerunt præsentata Conciliarijs, & Clauario ciuitatis Barcino. mandata, ad effectum, quod intra certum terminum ederent computa impositionum, quas ab anno 1599. vsque ad tunc exegerat Ciuitas; vt inde appareret, quantum ratione Quinti, ex eis domino Regi deberetur: iniungendo simul eisdem Conciliarijs & Clauario, quod intra dictum tempus Quintum soluerent.

De his mandatis admirata Ciuitas, eo quod à tempore immemoriali impositiones exigerat, & nihil fuerat ab ea vsque tunc, ratione Quinti petita, aut præsumptum, misit Oratores ad Dominum Regem, vt suæ Catholicæ Maiestati Ciuitatis iustitiam, vt non debeat Quintum de impositionibus, quas exigit, & exegerat, representarent; supplicarentque ea attentam, non permetteret, quod amplius Ciuitas, super dicta fisci prætentione molestaretur.

Audiuit Oratores Ciuitatis benigne sua Regia Maiestas, & intellecta illius iustitia, non fuit amplius molestata, nec pro parte fisci Quinti petitio prosequuta.

Nouissimè de mense Ianuarij currentis anni 1634. fuit aliud simile mandatum prædictis annorum 1620. & 1622. in eodè officio expeditum, Conciliarijs, & Clauario præsentatum; iniungendo similiter eis, quod intra terminum triginta dierum, impositionum Ciuitatis computa exhibeant, & Quintum soluant. Cuius mandati causa decreuit Ciuitas mittere Oratorem ad suam Regiam Maiestatem, vt representaret iustitiam, quam fouet, vt Quintum non debeat soluere; Pro vt fecerant alij oratores, & supplicaret eidem Catholicæ Maiestati, dignaretur cum Ciuitate vt eadem illa benignitate, quæ antea, non permitendo, quod amplius molestaretur Ciuitas super dicta fisci prætentione, & simul ordinauit Ciuitas Doctoribus infrascriptis, quod de eius iustitia hanc juris allegationem conficerent, qui onus libenter susceperunt, pro iure suæ patriæ defendendo, sperantes non fore id suæ Maiestati iniucundum, qui tamquam amator, & distributor iustitiæ semper est propius fidelium vassallorum iustitiam benigne audire, & jus omnibus tribuere.

Ad rem igitur deueniendo diuidemus hunc discursum in duas partes. In prima disputabimus an dñs Rex, & illius regij patrimonij fiscus habeat intentionem fundatam, quoad petitionem quinti factam ciuitati Barcinonæ, ex illis impositionibus, quas Ciuitas ex regijs

gijs cōcessionibus pro suis necessitatibus solita est imponere, & ex hīgere. In secunda an dato, quod dñs Rex haberet intentionem fundatam quoad petitionē dicti quinti, habeat ciuitas Barcinonæ exemptionem, & immunitatem seu remissionem illius.

QVO AD PRIMVM dicimus (Salua suæ Reg. Maiest. clementia, & benignitate) fiscum regij patri- monij nō habere respectu Quinti petiti intentionem fundatam: quia fiscus non habet pactum inhitum cum Ciuitate per quod ipsa se attrinxerit ex suis impositionibus soluere Quintum, nec habet consuetudinem generalem per quam cōstet fuisse obseruatū solui Quintū, nec habet ius municipale, cum non reperiatur aliqua Constitutio, aut capitulū Curia per quam seu quod sit diffinitum dño Regi deberi, & esse soluendū Quintū per Vniuersitates ex suis impositionibus. & deniq. nec habet ius cōmune, cum lex non extet disponens Vniuersitates ex impositionibus proprijs debere correspondere Principi Quintam aut aliam earū Parrem.

Namq. si haberet fiscus in sui fauorem pactum, consuetudinem, ius municipale, aut commune, tūc non posset negari, quod illius prætentio esset fundata quo ad Quinti petitionem, siquidem extante pacto intraret regula, quod illud seruari deberet, cū id naturalis æquitas suadeat, l. prima, ff. de pactis ex quo conuentio partium legem inducit, c. contractus de reg. iuris in sexto, si vigeret consuetudo pariter illa seruanda foret, quia consuetudini multum defertur ex l. de quibus ff. de leg. l. fin. quæ si longa consuetudo, si iura nostra municipalia Quintum introduxissent, & soluen-

dum statuissent, non posset Ciuitas quidquam dicere, cum expressis legibus nostris caueatur, iura municipalia fore ad vnguē obseruanda toto tit. de obseruar. Constitutions, & cap. 40. curiarum anni 1599. & denique si de iure communi Quintū deberetur non posset Ciuitas ab illius solutione se defendere, cum ex dispositione dicti cap. 40. Curiarū anni 1599. deficientibus Constitutionibus teneamur obseruare, & sequi quod iure communi dispositum reperitur.

Qua propter probabimus in hac prima discursus parte fiscum quoad petitionem Quinti iustificandam non habere pactum, consuetudinem, nec ius municipale, nec commune, quo probato remanebit comprobata resolutio de super firmata, quod fiscus non habet intentionem fundatam respectu Quinti à Ciuitate petiti, cum resultet argumentum à sufficienti partium enumeratione, quod est in iure validissimum & necessarium, vulgata lege patre furioso ubi cōmuniter scribentes, ff. de his qui sunt sui vel alieni iuris cum similibus allegatis per B. Euerardū in top. legali loco à partium enumeratione. In primis quod attinet ad pactum est certum, quod si illud adesset, legeretur in scriptura privilegiorum, quorum vigore Ciuitas imponit, & exhigit impositiones: nimirum quod in illis dominus Rex & Ciuitas expresse conuenissent de solutione Quinti, aut quod dominus Rex dum concedebat privilegium, reseruasset sibi Quintū, & Ciuitas acceptasset privilegium reservationem continens, quia per hanc acceptionem tacite videretur conuenisse soluere Quintum, probatur hoc ex verbis, Calis-
cij

22
cij in Margarita fisci dub. 6. cas. 169. num. 48. dum tradit quod serenissimus Rex Ferdinandus petebat Quartam vel Quintam partem impositionum, quando ab eo impetrebatur licentia imponendi vectigalia seu impositiones, alias denegabat dictam licentiam, & confert, quod dicit idem *Calicius in dicto dub. 6. casu 8. num. 7.* quod in Cathalonia dominus Rex dat licentiam perquirendi metalla reſenta ſibi Quarta vel Quinta parte, & aliquando ſeptima, octaua, vel decima parte, prout conueniebatur cum domino Rege, & quod probatione partis reſeruata ſolū inſpiciatur licentia & conuenientia dñi Regis, & etiam hoc probatur ex ſtilo expeditionis priuilegiōrū: nā quotieſcūq. voluit Rex cōcedere licentiam impoſitionū cū reſeruatione Quinti, hoc expreſſū eſt in priuilegio, faciēdo aliquando expreſſam mentionem conſenſus Vniuerſitatis priuilegiū impetrantis quoad dictam reſeruatiōnem Quinti; aliquando vero non, quia ſufficiebat reſeruatio, & poſtea ſequuta acceptatio priuilegiij, vt diceretur Vniuerſitatem impetrantem priuilegiū conſenſiſſe reſeruatiōnem Quinti, ad ea quæ notant Doctores relati per *Iacobum Cancer lib. 3. var. cap. 1. de actio. num. 181. in fine. Surd. deciſ. 32. num. 10. & ſequentibus*, & bene *Coſta de factis ſcien. & ignorans, Centuria 2. diſtinct. 33.*

Vnde cum in priuilegijs ciuitatis Barcinon. circa facultatem imponendi vectigalia per ſereniſſimos Reges Aragonum non legatur, nec dicernatur aliqua conuentio inter Ciuitatem impetrantem, & dominos Reges priuilegia concedentes, quoad ſolutionē Quinti, nec illius aliqua reſeruatio, per

quam ſequuta acceptatione priuilegiij per Ciuitatē, poſſit dici hāc de ſolutione Quinti conueniſſe, patet clarē, ſiſcum non habere pactum, per quod petitio Quinti facta remaneat iuſtificata. Siquidem quod non ad ſit tale pactum ex leſtura eorundemmet priuilegiōrū iuſtificatur, qui modus probandi negatiuam eſt legitimus, & à iure approbatur, vt tradunt *Bec. conſil. 40. num. 2. Surd. deciſ. 300. num. 11. latē Fuluius Patianus de probatiōibus lib. 1. cap. 43. per totum.*

Quod attinet ad conſuetudinē cum illa ſit facti ſi ſiſcus regij patrimoniij ex ea voluerit Quinti petitionem comprobare tenebitur dictam cōſuetudinē probare, ad tradita per *Barthelūm, & alios in l. de quibus. ff. de leg. latē Rotæ Genuæ deciſ. 17. prr totam. Caſ. Barz. deciſ. 95. num. 6.* & vt nihil omittamus tantum abeſt, quod conſuetudo prædicta probetur, aut probari poſſit in Cathalonia, vt imo contrarium ſit verum, quod ſcilicet non conſueuerunt Reges Aragonum iſtud Quintum prætere, & exhigere. Sufficiat ad hoc probandum allegare *Iacobum Caliciū in Margarita fisci dub. 6. dicto caſu 196.* Vbi ſic ait: *Eſt verum quod ſereniſſimi Reges Aragonum in Cathalonia abſque portione aliqua conſueuerunt dare Ciuitatibus, & municipibus licentiā imponendi, talia vectigalia, ſeu impoſitiones habita certa ſumma peccuniæ inde pro licentia imponendi, ſed tempore ſereniſſimi dñi Regis Ferdinadi fuit petita Quarta vel Quinta per ipſum ſereniſſimū, alias denegabat licentiā imponēdi talia vectigalia ſeu impoſitiones, & in aliquibus ita ſequutū fuit ſed rarō.* Hæc Cali. cuius allegationem & auctoritatē diximus ſufficere, quia fuit famoſus, & celebris

bris Doctor, vt eius scripta restan-
tur, & fuit Aduocatus fiscalis Dñi
Regis, qui semper præsuntur do-
ctus *Pereg. de iur. fisci lib. 7. tit. 2. de
aduocato fiscali nu. 12.* & attestatur
de consuetudine loci, & curiæ in
quã versatus fuit. licet enim diffi-
siant Doctores in regula, an sit cre-
dendum Doctori de consuetudi-
ne attestanti, quos late refert *Ca-
millus Borrellus in sum. decis. ionũ
tom. 1. tit. 14. de consuetudine num.
132. & 133.* tamen opinio affirma-
tiua est vera, quoties Doctor, qui
de consuetudine attestatur fuit fa-
mosus Illust. atq. Excellens in suo
exercitio, & refert consuetudinẽ
illius loci, in quo iugiter versatus
est, ita post alios *Anton. Gabr. tit. de
probationibus. conclus. 4. nu. 3. Nata
conf. 218. nu. 4. volu. 1. Cefulus conf.
361. nu. 25. vol. 3. Surd. conf. 74. nu.
1. Costa de remedijs subsidiarijs re-
medio 5. num. 31. Guido Papa decis.
139. num. 1. & decis. 565. num. 4.* &
alii plures quos refert, & sequitur
*Camillus Borrellus ubi proxime n.
134. & 136.* Quod attinet ad iura
nostra municipalia recurrẽdo per
constitutiones in nulla earum re-
peritur quidquam de hoc præten-
so Quinto stabilitum, nec de eo
in fauorem domini Regis disposi-
tum; etsi in aliquibus Constitutio-
nibus de impositionibus Vniuersi-
tatum fiat mentio, probat hoc in
primis *Cõstitutio 11. sub tit. de Ve-
tigals*, in qua Rex Ioannes ex-
presse nominat & appellat imposi-
tiones, animam Vniuersitatum,
Villarum, & locorum, sine quibus
non potest subueniri earum ne-
cessitatibus, vt patet ibi: *Es estat do-
nat de sorb en la exactio de las im-
posicions, que son la anima de las
Ciutats, viles e llochs en lo dit Prin-
cipat de Catholunya, ne sens aque-
llas se paga supliir als carrechs &c.*

Et rursus Rex Ioannes concessit
Vniuersitatibus liberã exactionẽ,
cognitionem, & iurisdictionem
dictarũ impositionum, iuxta seriẽ,
& thenorem illorum priuilegio-
rum, vt denotant verba illa: *Per-
tant la dita Cort humilment suplica
a la Excelentia vostra placia lo dit
priuilegi de les dites imposicions, in
vim contractus. Inhiit ab vostra Ma-
gestat, è predecessors de aquella, a-
preciat, è pagat, tenir e seruar, e fer
tenir è obseruar inuiolablement, e
no entremetres directament o indi-
recte de aquell, remetent la exactio,
cognitio, e iurisdicció de las ditas
imposicions als Consellers, Pabers,
Procuradors, Consols, o Jurats de
las ditas Ciutats, Vilas, o llochs iux-
ta serie è tenor del dit Priuilegi, Cõ-
stitucions, e Capitols de Cort del dit
Principat, com ans de la presẽt guer-
ra era inconcussament tingut e ob-
seruat.* Plau al señor Rey. Si e-
nim aliquid ex impositionibus V-
niuersitatum domino Regi per-
tineret, non recte illæ nominatæ
fuissent anima Vniuersitatum, &
subuentio earum necessitatũ, nec
dñs Rex tribuisset illas. Juratis,
Consulibus, aut patiaris, seu Pro-
curatoribus, nec illis dictarũ im-
positionũ exactionẽ, cognitionem, &
iurisdictionẽ; sed eã sibi reserua-
set, cum pro quolibet suo etiam
modico interesse fiscus causas ad
se trahat, & trahere soleat, nec ali-
bi permittat de illis tractari, aut
cognosci, ex sua magna, & singula-
ri prerogatiua *toto titulo C. ubi cau-
sæ fiscales, l. si minori secundum v-
nam lectuam, C. de iur. fisci lib. 10.
cum alijs adductis per Peregrinum
de iure fisci lib. 7. tit. 1. per totum, &
signanter num. 9.* & plenè compro-
bat & ampliat *Don Franciscus de
Alfaro de officio fiscalis glos. 16. nu-
mero 23. & glos. 18. numero 31.*
¶

22
Ex glos. 34 § 8. numero 211.

In capitulo 62. curiarum anni 1599. pariter fit mentio de istis impositionibus Ciuitatum, & aliarum Vniuersitatum, & tamen non fit mentio de hoc Quinto, & idem legitur in capitulo 82. & 83. dictarum curiarum.

Et quia pro parte domini Regis quoad petitionem Quinti, & quod illi sit debitum, fit argumentatio ex dispositis in dicto capitulo 62. libet amplius morari in declaranda illius dispositione, licet verba tam clara sint, ut non egeant argumentatione, hic qui sequitur est verus illius sensus. Maior pars Ciuitatum, Villarum, & Locorum, & aliarum Vniuersitates Principatus Cathalonie, Committatum Rossilionis & Ceritanie, tam Regie quam Baronum & Ecclesiarum, & aliarum Communitates Ecclesiasticas, & Barones seculares dictarum villarum, & locorum molestabantur per Magistrum rationalem, & illius Locumtenentem, ad effectum, quod ederent computa & rationem redderent impositionum, quae per priuilegia regia aliquibus citra annis usque tunc exegerant, & agnoscebant reddere dicta computa esse quasi impossibilia, tum propter antiquitatem temporis per quam non reperiebantur libri, in quibus exacta erant continuata, tum etiam, quia non erat adhibita diligentia necessaria in custodiendis documentis, quibus constabat, in quam causam fuerat processum ex impositionibus, conuersum, & aliquae Vniuersitates exigebant dictas impositiones absque priuilegio, cum tempus per quod illa fuerant concessa expirasset; &

quia constabat suae Regiae Maiestati per litteras dicti Locumtenentis, & alias non interfuisse dolum nec malitiam, sed omnimodam bonam fidem, ex quo fuerant impensae impositiones in urgentes necessitates ipsarum Vniuersitatum propter quas si impositiones defecissent ipsae Vniuersitates graue, & maximum contraturae erant a alienum, propterea supplicauit Curia suae Maiestati dignaretur facere gratiam omnibus Vniuersitatibus, & priuatis personis, & cuilibet illarum dicti Principatus, & Committatum absolueret, & remitteret vniuersas quantitates, quarum ratione dictarum impositionum remanebant aut remanere poterant debitorum usque tunc, tam illae, quae computa ediderant in dicto officio Magistri rationalis quam illae, quae computa non dederant mandando dicto magistro rationali, & eius Locumtenenti, quod dictam remissionem absolutionem, & gratiam, ut in futurum de illis constaret in computis dictarum Vniuersitatum, & priuatarum, personarum continuaret. Et rursus supplicarunt tria brachia suae Maiestati faceret illis gratiam, quod in futurum usque conclusionem primarum curiarum ipsamet Vniuersitates, & priuatae personae, non compellerentur dare computa impositionum. Sua Regia Maiestas dixit placere, & fecit gratiam remittendi impositiones exactas usque ad tunc tantum, & mandauit Magistro rationali, non molestarer, nec peteret computum, nec rationem dictarum impositionum Vniuersitatibus Ecclesiasticis capitulis, nec alijs personis, quae impositiones exigissent.

B

Ec

En Capitulum curiæ, & dispositionem illius in qua pluries fit mentio de impositionibus Vniuersitatum, & tamen non loquitur de prætenso Quinto.

Licet hoc agnoscat fiscus Rēgius dicit, quod ex dicto Capitulo resultat impetrata, & concessa gratia in fauorem Vniuersitatum, quæ impositiones exegerant remissionis quantitatum quarum possent esse debitrices ratione illarum inferendo ex eo, quod petendo remissionem, seu liberationem præsupposuerunt dicta tria statuta, & consequenter ciuitas Barcinonæ caput statuti regalis debitum seu obligationem verificando eam in Quinto cum aliud debitum impositionum non datur.

Verum hæc illatio non potest justificari ex verbis, nec mente dicti capituli 62. quia ut patet ex proemio, & præfatione Capituli (quod proemium in quolibet materia aperit mentem disponentis, & causam finalem dispositionis, *l. fin. ff. de heredib. institu. ubi Bartol. & communiter scribentes*, cum a proemio, seu præfatione tota dispositio, ut a sua causa finali reguletur, *l. cum pater, §. dulcissimi, ff. de legat. 2. & notant in numeri relati per Marcum Antonium Maceratem lib. tertio resolu. 1. numero 59. & Gaspar Antonius Thesaurus questionum Forentiam libro 1. capit. 1.*) Remissio impetrata fuit restricta ad duas causas, nimirum ad causam redditionis computorum impositionum exactarum, quam impossibilem reputabant aliquæ Vniuersitates ob temporis antiquitatem, per quam deperdita erant computa, & documenta, quibus

probaretur in quam causam conuersa fuerant, & ad causam quod aliquæ Vniuersitates ultra tempus suorum priuilegiorum impositiones exegerant, & sic tota dispositio dicti capituli 62. venit restringenda ad causas prædictas expressas in proemio, ut in terminis notat Crauet. *conf. 171. numero 13. & bene Cagnol. in l. 1. numero 36. de iudijs*, ubi dicit quod quando actus potest trahi ad plures sensus debet trahi ad sensum, qui ex præfatione colligitur, quod ante eum bene adnotauit Alexand. *consilio 46. visis numero 7. libro 1.* ubi dicit, quod ubi dubitatur, quid actum fuerit, recurritur ad causam finalem, & sic ad proemium bene Parissius *consil. 71. numero 60. lib. 3. & consil. 88. numero final lib. 1.* dicens renuntiationem quantumcumque generalem, & quæ possit se habere ad plura restringi, & regulari à causa, ex qua fuit facta Marcabrunus *consil. 66. numero 300. cum duobus sequentibus Surdus decis. 217.* dicens verba vniuersalia nihil operari quando certa causa est expressa plura cumulat Augusti. Barbofa *axiomate 192.*

Et cum Quintum non possit contineri in dictis duabus causis circa quas fuit petita remissio, sequitur non recte inferri pro parte fisci ex gratia remissionis, quoad dictas res, ad remissionem Quinti cum ex diuersis non fiat illatio, *l. vlti. in fin. ubi Bartol. ff. de calumnia. cum alijs per Barbofa axiom. 114.*

Intentum fuit releuare Vniuersitates à molestijs, quæ potuissent illis fieri, tam respectu redditionis computorum impositionum exactarum

rum

rum cum priuilegio, quā etiā respectu earū restitutionis, quæ sine priuilegio, aut eo finito exactæ fuissent, vt clare apparet ex litera constitutionis, non est ergo quod ad prætenſum Quintum, de quo non fuit cogitatum, verba Constitutionis trahantur.

Et quod Quintum non veniat ex remissione reddendi computa, ex eo probatur, quia diuersa sunt Vniuersitatem non teneri soluere Quintum, & non teneri reddere rationem in quam causam conuerſæ sunt impositiones; Nam potest ad vnū ex prædictis teneri, & ab alio esse liberatum, vt in terminis probat *noster Cance. var. resol. lib. 3. c. 3. a n. 449. vbi n. 456. hoc esse de mente Senatus affirmat.*

Et ratio est nam illa liberatio à reddendis rationibus non liberat à solutione reliqui, *l. si quis rationes, & l. aurelio, §. Caius ff. de liberatione legata. l. si seruus vetius cum similib. delegatis primo.* & illa reddicio rationum, quæ remittitur, nō est necessaria ad videndum quid in Quinto contineatur, cum absq; aliqua redditione rationis possit deceri, quid pro Quinto veniat soluendum ostendendo instrumenta arrendamentorum impositionum vt ferme fit in Cathalonia, ita *eleganter ex mente Senatus tradit Cance. dicto cap. 3. num. 457. & 460.*

Quid quod & gratia remissionis contenta in dicto Capitulo 62 licet eam implorauerint tria brachia Curiarū, tātū refertur ad eas Vniuersitates, quæ circa prædicta pro quibus implorabatur remissio erant deuicta, vt patet ex verbis principij dicti capituli, vbi dicitur *quod maior pars Ciuitatum Villarum, Locorum, & aliarum Vniuersitatum à Magistro rationali &*

eius Locumtenente molestabantur, & sic non omnes Vniuersitates, vnde remissio debet restringi respectu earum Vniuersitatum, quæ poterant esse obligatæ non vero aliarum, quæ cum ad nihil tenerentur nec molestabantur, nec poterant molestari, & ita cum Vniuersitas Barcinonæ sit libera, & immunis vt infra in discursu probabitur ab obligatione soluendi Quintum, & sit notum de tempore dicti capituli curiæ ante nec post vsque ad annum 1620. non fuisse molestatam, nec ab ea petitam impositionum computorum redditionem, nec Quintum, euincitur, quod licet in gratia remissionis contenta in dicto capitulo 62. contineretur, remissio Quinti, & ex remissione ipsa bene inferretur ad obligationem soluendi illud, id non obesset ciuitati Barcinonæ, quæ non impetrauit remissionem.

Nec oberit si dicatur, quod Ciuitas intercessit in impetratione gratiæ, & sic remansit præiudicata ex eo, quod inferitur ex remissione; Quia respondetur, quod ciuitas Barcinonæ interuenit ex necessitate in dicta petitione, quia per Curiam generalem non potest peti in fauorem alicuius brachij aliquid, nec in fauorem aliquorum singularium, nisi in petitione concurrant omnia brachia, quæ ipsam curiam constituunt, & sic ex nuda interuentione in aliquo actu curiæ non potest in dubio induci præiudicium particulare contra aliquod brachium, nec minus contra singulares in dictis brachijs existentes adnotata per Doctores, & practicos citatos *Per Cance. lib. tertio varia. cap. 13. num. 110.*

Quod confirmatur, quia ex actu

facto per aliquod Capitulum, siue
Vniuersitatem, aut collegium nō
censetur in dubio illatum præjudi-
cium particulare alicui de Colle-
gio Cap. seu Vniuersitate qui in il-
lo actu interuenit, *ut est decisio no-
tabilis Bellam. 10. & 108. allegat no-
tata in l. fin. ff. quod cuiusq. Vniuer-
sitatis nomine & in dicta decis. 10:
nu. 1. in fine* asserit id maxime pro-
cedere, ubi ius capituli siue Vni-
uersitatis diuersum esset à jure par-
ticularis, qui interuenit in Cōsilio
Vniuersitatis, ut in nostro casu in
quo ius ciuitatis Barcino. est pror-
sus diuersus à jure aliarum Vniuer-
sitatum, quæ habent priuilegia
impositionum ut infra dicitur.

Suadentur quia intentio Curie
fuit per dictam petitionem exone-
rare Vniuersitates ab onere, quod
habebant si quod haberent, non er-
go debet operari contrarium ef-
fectum, ut imponat onus Vniuer-
sitatibus, quæ illud non habent, *ut
post Bar. argumentatur Paris. con-
sil. 141.*

Et licet fateremur petitionem
dictæ remissionis comprehendere
remissionem Quinti, non ex inde
sequitur, quod remaneat fundata
intentio fisci quoad obligationem
illius respectu alicuius Vniuersita-
tis, cum ea petitio censetur facta
ad cautelam, casu quo, Vniuersi-
tas aliqua ad dictum Quintum re-
neretur, ad ea quæ notat *Cardina-
lis in cap. perpendimus de sententia
excommunicata.* Quod licet quis pe-
tierit absolutionem ab excommu-
nicatione non præsupponit de ne-
cessitate esse excommunicatum,
quia potuit ad cautelam absolutio
peti, sequitur *Des. in l. non hoc num.
4. circa finem C. unde legitime. Ias.
in l. 10. ante finem, ff. de verb. oblig.
alios refert Cra. cōf. 976. n. 4. vol. 5.*

Quanto magis, quod illatio fis-

ci, & eius argumentatio fundatur
in argumento à secundum quid ta-
le ad simpliciter tale, quod argu-
mentum vitiosum, & fallax esse
notat *Euerard. in top. in proemio. n.
24. in fin. Rand. de analogis c. 1. nu.
17. & in apendice par. 7. n. 2. Ang.
Mathea, de vi roñe iuris lib. 2. cap.
12. n. 6. quos refert, & sequitur Lu-
do. Cassa. cons. 40. n. 29. & 48. n. 72.*
ubi ex prædictis Doctorib. resol-
uit tunc dici argumentum à secū-
dum quid tale ad simpliciter tale
quandocumq. proponitur, aliquid
secundum quid, idest cum aliqua
limitatione, seu restrictione, & in-
de volumus inferre aliquid simpli-
citer, idest, sine limitatione, & re-
strictione, & hoc siue antecedens
sit limitatum respectu temporis, si-
ue loci, siue modi, siue partis, siue
causæ, siue personæ vel cuiuslibet
alterius, qualitatibus.

Quo circa cum antecedens in ca-
su dicti Capituli 62. sit limitatum,
quia non indistincte de omnibus
Vniuersitatibus Cathalonie loqui-
tur cum respectu causæ, quia loqui-
tur de certa causa particulari, ut
patet ex eius proemio, non inde
argumentari possumus simpliciter,
& in abstracto, & seu regulariter
in Cathalonie Quintum deberi do-
mino Regi ex impositionibus, quæ
imponuntur per Vniuersitates de
licentia domini Regis.

Ex quibus patet fiscum nō pos-
se prætere ex dispositione di-
cti capit. 62. fundari, & justificari
suam prætentionem quoad peti-
tionem Quinti.

In Constitutione prima titu. de
remissio de monedatge fit mētio
de Quinto, & licet fiscus præten-
dat ex ea suam intentionem com-
probare, est id absurdum, ut pate-
bit ex sequentibus verba Consti-
tutionis sunt hæc, *Nos nec successores*

*fers nostres inquit Rex Petrus no
rehebam monedatge ne Quint dels
homens de las Esglesias, Religiosos,
Barons, Cauallers, e Ciutedans, sino
axi com aquestas cosas en temps del
Señor en Iacme Caenrera de bona
memoria Rey de Arago, Pare nostre
era acostumat de reebre saluas las
conuinenças especials e priuilegis a
cascu. Hactenus Constitutio.*

Fiscus agnoscit Constitutionē
loqui tantum de Quinto vectigalis
de monedatge, & Quintum quod
nunc petitur, nō esse dicti vectiga
lis de monedatge, sed aliorum ve
ctigaliū exactorum per Vniuersi
tates dicit, tum quod cum omniū
vectigalium sit par ratio, quia om
nia à suprema regalia dñi Regis
descendunt, & ab eo, & non ab a
lio concedantur, & Vniuersitates
in vim regiarum concessionum,
& non alias impositiones habeant
quod eo modo, quo dñs Regi erat
debitum Quintum vectigalis de
monedatge, sit pariter debitum
Quintum de omnibus alijs vectiga
libus, cum non sit maior ratio, in
vno, quā in alio.

Respondetur vectigalia, & si à
suprema regalia dñi Regijs descē
dant, & ex concessione illius ea ha
beant vniuersitates, tum differunt
inter se specie, & aliorum ab alijs
diuersa, & separata est causa, & sic
quod non recte inferatur, quod
ex vectigali de monedatge solue
retur Quintum, & quod ex alijs
vectigalibus illud debeat ex re
gula de qua jam supra, quod ex di
uersis non fit illatio. Maxime, quia
Dñs Rex habet vectigalia duplicis
generis, alia antiqua, quæ sunt de
sacro eius patrimonio, alia noua,
quæ sunt & dicuntur de fiscali pa
trimonio ex l. si. C. de vectigalib. &
commisissis, de qua infra abunde:
Antiqua vectigalia, quæ erant de

sacro patrimonio Principis, inte
gra præstabantur illi, absque eo,
quod aliquid in fauorem Vniuersi
tatum reseruaretur, alia vero ve
ctigalia noua, & de fiscali patrimo
nio solebant diuidi inter Principē,
& Vniuersitates pro partibus, de
quibus in d. l. si. hāc distinctionem
trahit Camil. Borrel. de Catholi. Re
gis præstantia c. 11. n. 270, & ante
eum Castren. cōf. 106. n. 3. Crau. lib.
2. de antiquitate temporum par. 4.
vers. Absolutis. n. 33. Vnde ut fisci
instantia procedat, debet ante om
nia demonstrari vectigal prædictū
de monedatge, cuius qualitatis sit,
& cum ex dispositione Constitutio
nis resultet fuisse vectigal antiquū,
& sic de sacro patrimonio dñi Re
gis, & suadet ex his quæ tradit
Meer. in repetitione dict. Const. 1.
quod iam de suo tempore jus de
monedatge erat incognitum. Pa
ret, clare non posse ex debito quin
ti dicti vectigalis posse inferri ad
debitum Quinti ex alijs vectiga
libus, & conferunt ad hæc quæ su
pra diximus in vers.

Pariter in Const. unica tit. de re
missio de Quint, fit mentio de quin
to, quod solitum erat exigi ex bo
nis, quæ capiebantur ab hostibus
per Prouinciales huius Principa
tus Cathalonix, & Committatū
Rossilionis & Ceritanix in mari
cū nauibus per ipsos armatis, sed
quod ex hac Constitutione non
possit suaderi petitio Quinti ipsæ
met rationes, quæ adductæ fuere
in declaratione cap. 62. scuriarum
anni 1599. & Const. 1. tit. de mone
datge conuincunt.

Emanat igitur ex prædictis nul
lam adesse Constitutionem nec
capitulum Curix, in quo fiscus pos
sit petitionē Quinti ex impositio
nibus per Vniuersitatē exactis ex
Regia concessione iustificare.

Et

Et quomodo potest dari consti-
tutio annuens prætentionem fisci
si semper dñi Reges Aragonum
ore pleno falsi sunt impositiones
esse proprias Vniuersitatum, &
in ipsis ipsos dominos Reges ni-
hil habere, nec illos aut officiales
suos circa dictas impositiones pos-
se se intromittere tanquam de re
ad eos non pertinente, & in qua
nullum Regis interesse versabatur,
sufficiant in istorum comprobatio-
nem duæ declarationes Serenissi-
mi Regis Petri III. Altera 27. Maij
1376. facta in causa grauaminum
de qua meminit Calix. in extraua-
ganti curiarum cap. 7. n. 9. ubi ref-
fert, quod conquerentibus bra-
chijs Ecclesiastico, & militari Reg-
ni Valentiae, & Principatus Catha-
loniae circa impositiones, quas præ-
tendebant exigere ex concessione
regia Vniuersitates, sic declarasse
dñm Regem, *Lo Señor Rey en lo
greuge donat per part dels braços
de la Cleresia, e Cavalleria del Reg-
ne de Valencia e del Principat de Ca-
taluña dient no ser tenguts a pa-
gar en les imposicions, qui cullen en
los dits Regne e Principat ha aço a-
cordat ab son consell en la forma se-
quent. Primerament que pergo car
lo dit Señor no a apropiades assi
mateix les dites imposicions, ne es in-
teres seu sis culliran, o no, ans, o es
de les dites Ciutats, Viles, o Llocs
dels dits Regne, e Principat. Alte-
ra est, & continetur in priuilegio
concesso inclitæ ciuitati Barcino-
næ 4. Maij 1357. ubi de impositi-
onibus Ciuitatis loquens, sic ait, *nec
nos aut officiales nostri intromit-
temus nos inde, aliquo modo vel
ratione, tamquam de re, de qua in-
tromittere non debemus, nec possu-
mus.**

Et si pro parte fisci replicatur
ipsum habere etiam in sui fauorẽ

declarationem regiam, quoad de-
bitum Quinti: quia prudens domi-
nus Rex Philippus secundus sua
regia epistola in forma Regiæ Câ-
cellariæ expedita, data in Cœno-
bio sancti Laurentij die 28. Aug.
1598. directâ magistro rationali
domus, & curiæ suæ Maiestatis ita
dixit, *No embargante que en las fa-
cultades que per nos, o por nuestros
Lugartientes Generales se han da-
do a diuersas Vniuersidades sin espe-
cificar se han de pagar el Quinto,
es visto hauerle de pagar por tocar
nos conforme a derecho. sino es q por
gracia particular de nuestros pre-
decessores, o nos, le este hecha merced
del, y assi mesmo auer de dar cuẽtas
todas aquellas que particularmente
no se dize en el priuilegio tengan o-
bligacion de hauerlas de dar, y assi
os encargo, y mando apremieys se-
gun el estilo de esse officio a todas a-
quellas que pretendieren ser exemp-
tas de no dar cuenta a que les den, y
que lo que nos tocara por el Quinto
se ha cobrado.*

Respondetur dominum Regẽ
præsupposuisse, iuxta jus, sibi debi-
tum esse Quintum ex impositioni-
bus Vniuersitatum, & has nõ pos-
se ab illius solutione se eximere,
nisi quod haberent gratiam parti-
cularem remissionis illius, & hoc
præsuppositum, non justificari ex
jure: quia ex his quæ vsque adhuc
scripsimus remanet probatum, ex
jure patrio non deberi Quintum
domino Regi, & infra docebitur,
nec ex iuris communi dispositio-
ne illud esse debitum, quia prop-
ter dicta Regia epistola nihil po-
test in fauorem fisci in hac præten-
tione importare, nisi probato, &
justificato, quod de jure debeat
Quintum domino Regi.

Et quod aliqui in fauorem fisci
dixerunt, dictam Regiam episto-
lam

26.
Iam vim legis habere *l. 1. de Constitutionibus Principum*, §. quod Principi, *Instituta de iure nat.* aut saltē quod deseruit pro interpretatione priuilegiorum concessorum, cum ad Regem pertineat interpretari sua priuilegia, *l. si. C. de leg. cap. cum venissent de iudicijs*, non pōt sustineri, quia dictæ regulæ, non procedunt in Cathalonia.

Non prima, quia in Cathalonia leges non conduntur per Principem solum, sed per Principem & Curiam interuenientibus tribus brachijs, vt probatur in *Constitutione 1. tit. de vsatges Constitutions*, y *altres lleys*, ubi optime declarat *Mieres & tradunt plene Calif. in vsati.* cum dominus Raymundus quinto notabili, & in extrauaganti curiarum cap. 2. 4. & 6. & in *vsat. hęc sunt vsualia* nu. 3. & in *Margarita fisci* dub. 8. vers. 16. Olib. in *vsat. alium namq.* cap. 1. n. 17. & de actionibus p. 1. lib. 3. cap. 2. nu. 14. *Cancer. lib. 3. var. cap. 3. num. 68.* quod adeo verum est, vt nec dominus Rex in Cathalonia sine curijs interpretetur Constitutiones *si millorment han menester* vt probat, *Const. 2. tit. de interpretatio de vsatges*, & notat *Marq. in vsat. iudicium in curia datum* q. 3. ad finem *Calif. in extrauagan. curi. c. 7. n. 91. fuisse Olib. ad vsat. Alium namq.* cap. 1. n. 19. de iure fisci, quos sequitur & bene declarat *Cancer. ubi supra* à nu. 62. & hodie est *Constit. 16. curiarum anni 1599.* ibi per tant estatubim, y orde- nam que las Constitucions de Cathaluña capitols, y actes de Cort no pugan esser reuocades, alterades, ni suspesas, sino en Cortis generals, y que si lo contrari sera fet que no tinga forsa ni valor.

Non secunda, quoniam quidquid sit de iure communi in Cathalonia, est indubitatum, non li-

cere Principi interpretari sua priuilegia, sine causæ cognitione, estque ratio diuersitatis, quia iure cōmuni Princeps, vt potest sine causa reuocare sua priuilegia, vt *post Bald. notat Felin. in cap. quæ in Ecclesiarum nu. 51. de Constit.* multo magis poterit priuilegia ad libitū interpretari, quia qui potest adū in totum tollere potest illum calificare *Surd. post alios cons. 194. nu. 6. li. 2. de iure vero Cathalonix* cū Princeps non possit ad libitum reuocare priuilegia, vt notant practici relati per *Cance. d. c. 3. n. 152.* nec potest illa interpretari, quia licet tamquam administrator iustitiæ possit etiam in sui fauorem dominus Rex sua priuilegia interpretari, id intelligendum est cum causa cognitione, nam sine ea, id facere nequit, cum alioquin fieret facile fraus, vt notat idem *Cancer. dict. capit. 3. num. 77.* dispositiones siquidem omnium Constitutionum, & gratiæ priuilegiorū cōcessæ pēderēt à mera Principis voluntate, quod quam absurdum sit ex se patet, quod & de iure cōmuni, si id ei licet pro absurdo reputarunt aliqui, vt ex multis notat *Thom. Gram. deci. 105. post principium & n. 10.* ubi inquit, & sic, si staretur dicto Principis, esset in eius potestate priuare, quem maluerit suo iure, & sine causæ cognitione, imo absq. causa ex sola eius assertionē, quod quidem satis absolum esse apparet, hęc *Gram. & probat Roland. a Val. qui plures refert cons. 1. n. 59. cum duobus sequētibz vol. 2.*

Nec oberet si pro parte fisci replicatur, quod dñs Rex causa cognita interpretando sua priuilegia in diuersis causis inter fiscum suū, & aliquas Vniuersitates Cathalonix cum diuersis sententijs, quæ

tran-

transierunt in iudicatum, declarauit. Quintum suarum impositionū per Vniuersitates de iure sibi deberi, & ab illius solutione minime Vniuersitates liberari, nisi constituto de gratia particulari remissionis Quinti. Quia respondetur, quod dictæ sententiæ tamquam inter alios lata non possunt præiudicare ciuitati Barcino. quæ est tertius, qui non interuenit in instatijs, in quibus dictæ sententiæ latae fuerunt, vt abundè probat Vincen. Carros. de excep. aduers. præiudicia. senten. excep. 123. Sistamus in his paulisper, quia audiuius fisci defensores in fauorem illius præsentationis duo ex dictis sententijs deducere. Primum quod ex quo fuerūt lata, cum legitimo contradictore absq. vlla collusione nosceant ciuitati Barcinonæ, & alijs Vniuersitatibus circa dictum articulum Quinti. Secundum quod saltem si non faciunt ius est inducta per eos consuetudo, ita iudicandi, quæ ius inducit.

Pro primo allegatur decis. Guido. Pap. 549 & Iacob. Cance. lib. 3. var. cap. 17. n. 193.

Pro secundo allegatur, glos. verb. inueterata, l. de quibus ff. de legib. & potest allegari decis. Barti. 98. n. 9. cum seqq.

Pro istius obiectionis solutione, & prædictorum declaratione dicimus. Guido. Pap. d. decis. 549. expressè affirmasse, quod sententia lata pro solutione Pedagij contra vnum ex mercatoribus facit ius quoad omnes, per locum in quo pedagium debetur per transeuntes, ex quo fuit lata respectu popularis actionis, & Iaco. Cance. d. cap. 17. n. 193. relato Guido. Papa, idem probauit, allegans August. Beroium cons. 137. nu. 23. cum multis sequentibus vol. 3. & generaliter Vincen.

Carros. d. exceptione 123. nume. 37. tenuit quod vbi plures sunt persone, quibus competit ius insolidū, sententia contra vnam lata noscet alijs & præiudicat pro vt in popularibus actionibus, quæ cuilibet de populo competunt allegat leg. 3. ff. de populi actio. l. cum qui §. in popularibus. ff. de iure iurando glos. in l. 2. C. quibus res iudicata, non nocet Alex. in l. sepe n. 33. de re iudicata.

Fundamentū sententiæ, & Theoricæ adductæ per Guid. Pap. & approbaræ per Cancerrum fundatur in eo, quod sententia est lata respectu popularis actionis, & licet Guid. Papæ sententia non sit ita recepta, quod à pluribus non impugnetur, dicimus ad casum nostrum (etiam si esset verissima) non posse applicari, ex quo non potest dici dictas sententias latas fuisse respectu popularis actionis, nam tunc versamur in populari actione quando aliquis, vt quilibet de populo agit, ius publicum personaliter defendendo, vt notat Barto. in l. inui. §. in popularibus ff. de procurat. nu. 1. vbi notat modum agendi in popularibus actionibus, vt dicatur in libello talis tanquam quilibet de populo Berof. cons. 137. nu. 25 lib. 3. & nouissime Ioannes Ancar. quæst. famil. lib. 3. cap. 27. nu. 5. & ratio est, quia in actionibus popularibus quilibet de populo censetur procurator reipublicæ, vt notat Alex. in d. l. sepe n. 33. vers. Aliā fallens, ff. de re iudica. & ideo nihil minus si in libello nomen sui principalis exprimere teneatur.

Quapropter recurrenti sunt processus in quibus latae sunt prædictæ sententiæ, quia in illis patet, quod nulla vniuersitas intentauit actionem popularem, vt vniuersitas Cathalonix, nec accepit vt talis, sed tantum vt vniuersitas particulari-

27
vicularis ius suum defendendo,
præstendens non debere Quin-
tum, seu partem aliquam domino
Regi ex impositionibus, quæ in-
dicuntur per vniuersitates ex Re-
gia licentia.

Et sic nulla sententia in dictis
causis lata potest dici facta super
populari actione, ita in terminis
Bero. dict. consil. 137. numero 25.
& *Fufius Ancarra. dict. capit. 27.*
numero 4. vbi ita scripsit, namque
non videtur esse iuri conforme,
quod vbi agitur de non soluenda
gabella, actio dicatur semper po-
pularis, provt ipse firmare vide-
tur: namque quando gabellarius,
siue exactor agit contra aliquem
nolentem soluere datum, & oppo-
nitur ex aduerso, quod datum, siue
gabella non debetur ex tali con-
tractu, & ita petitur declarari, &
super hoc fuerit pronuntiatum vt
hic, non dicitur principaliter tra-
ctari de causa populari seu publi-
ca, sed de causa priuata pertinente
ad eum qui grauaturs est, & con-
dempnatus; exactor enim non grau-
abitur re publica, nec dixit re publica,
esse debitoricem: sed dumtaxat pri-
uatum, & illum condemnari fe-
cit, nec priuatus, qui fuerat con-
dempnatus, in eius exceptionibus,
non opposuit aliquid ratione pu-
blicæ utilitatis, nec quod datum si-
ue gabella noceret publicæ utilita-
ti, & in actione populari considera-
tur, quod agatur de eo, quod fiat
contra utilitatem publicam, & sic
opus est, quod utilitas sit in com-
muni: quoniam aliter non dicere-
tur publica utilitas vt asserit *Bart.*
in l. 1. num. 26. ff. sol. mat. vbi dicit
quod utilitas publica dicitur, quæ
suam utilitatem in cōmuni affert,
& non imparticulari, vt est illud,
quod habet camera fiscalis, l. vili.

tas C. de priuileg. pri. lib. 10. Actenus
Ancar.

Ex cuius verbis etiam resultat
quod non sufficeret, quod vniuer-
sitates, quæ subeumbuerūt in cau-
sis prædictis se defendissent vt v-
niuersitates Cathalonie, & non
vt priuata vniuersitates: quia ad-
huc erat necessarium, quod illarū a-
ctio seu exceptio essent propositæ
ad publicam utilitatem, vt decla-
rat, idē Ancar. d. c. 27. n. 11. Ibi quia
debet intelligi quando fuisset ap-
positum vel allegatum gabellā nō
deberi ad publicam utilitatem,
quoniam ex quo apparet, quod e-
ius intentio respicit publicam uti-
litatem: Namq. sententia lata con-
tra vnum, quando tractatur de iure
recipientē publicum interesse,
facit ius quo ad alios, vt pulcre
censuit *But. in cap. quamuis versic.*
5. ex sententia de re iudicata, &
Ancar. idem probat Beroi. d. consil.
137. num. 27. vbi ait quod ad hoc
vt actio per quam contra exactorē
vectigalis agitur dicatur esse popu-
laris debet prætendi, illi ius simpli-
citer non competere exigendi ve-
ctigal a mercatoribus euntibus, &
transeuntibus per viam, & iter pu-
blicum: ob quod sic concludit, ex
quo expresse constat mercatores
egisse vt ipsis liceret libere sine
solutione alicujus gabellæ ire vel
merces suas ducere, propterea nō
sumus in terminis præfatorum do-
ctorum dicentium populari actio-
ne, quem agere posse contra exa-
ctores datij ius sibi competere
libere eundi, & merces ducen-
di, seu extrahendi, & consequen-
ter in casu nostro non popula-
ris, sed priuata actio fuit inten-
tata, quæ non facit ius quoad
omnes. hæc Berojus.

Et in istis terminis loquitur
C Gui-

Gvid. Pap. & sic illius decisio neu-
 tiquam officit intentioni Ciuita-
 tis, cum loquatur de solutione pe-
 dagij seu vectigalis impositi tran-
 seuntibus per viam publicam; asse-
 rere siquidem, quod talis gabella
 non debetur, neque potest exigi,
 pertinet ad actionem popularem,
 eo quod per illam gabellā impe-
 diuntur mercatores liberè & abs-
 que solutione gabellā transire
 per vias publicas pro vt de iure
 eis licet, quod est proprium actio-
 nis popularis, vt notat *Speculator*
de causa possessionis, & proprietatis,
§. 2. de interdictis publicis num.
14. vt patet ex verbis *Guidonis*
Pap. dicta decis. 549. ante finem, ibi
sed prohibere, quod non exigatur
vectigal, est tueri ius publicum, in
hoc videlicet quod quis liberè ire
possit, & sibi liceat per viam pu-
blicā, quod contrariatur exactioni
pedagij, seu vectigalis, qua median-
te quis impeditur ire liberè per viā
publicam, cum ire liberè sit, quod fit
sine aliqua contradictione, vt dicit
glos. in l. reprehendēda, C. de institu.
& substitu. sub conditione factis,
 hæc Guido Papa.

Suadentur prædicta, quia præte-
 rio, quæ gabella aliqua non debeat
 tur, non pertinet ad actionem po-
 pularem, nisi quatenus aplicetur
 ad aliquod ex publicis interdictis
 puta si gabella in via publica exi-
 geretur: nam tunc per interdictū
 ne quid id loco publico compe-
 tit cuibet de populo actio, ne ga-
 bella in via publica exigatur bene
speculator de causa possessionis, &
proprietatis, §. 1. num. 13. & 14. &
 sic illam popularem actionem de
 qua loquitur Guido Papa nostro
 casui adoptari neutiquam posse in
 dubium verti nequit, & consequē-
 ter sententias latis contra aliquas

vniuersitates contra alias, ius non
 facere.

Multo minus possunt inducere
 consuetudinem iudicandi licet e-
 nim glos. in d. l. de quibus & *Barc. d.*
decis. 98. nu. 9. ex alijs dixerint sen-
 tentijs induci consuetudinem in-
 de iudicandi, & subdant ex glossa
 in l. nemo iudex C. de sententijs,
 & inter locu. omniū iudicum, quod
 licet non sit exemplis iudicandū
 hoc fallere, vbi multæ essent sen-
 tentiæ, quæ consuetudinem indu-
 cerent dicentes, eo casu, non dici
 sequi sententias, sed consuetudi-
 nem sic iudicandi, nam quidquid
 sit de iure communi, esto dictæ
 sententiæ essent supremi Sena-
 tus, & transactæ in iudicatum, &
 essent innumeræ, non ex eis in-
 duceretur consuetudo sic iudi-
 candi; nam si daremus consuetu-
 dinem inductam necessario esset
 fatendum, posse dominum Re-
 gem per indirectum per se, &
 absque Curia legem condere in
 Cathalonia, quod ei non licere
 jam supra probauimus.

Confirmantur hæc ex his quæ
 post Calicium tradit *Iacobus Can-*
cer lib. 3. var. cap. 3. num. 47. quod
 in Cathalonia non permittitur in
 sententijs aliquid diffinire ge-
 neraliter ne per indirectum liceat
 domino Regi legem condere abs-
 que Curia, ad quem confert, quod
 tradit *Peregrinus de fidei commiss.*
artic. 43. n. 84. ante finē, vbi decla-
 rando Doctores, qui dixerunt cre-
 di Principi attestanti de consuetu-
 dine in aliquo priuilegio maxime
 antiquitate roborato ait, intelligi
 vbi Rex potuisset inducere con-
 suetudinem pro lege aliàs secus,
 declarando sic Aratinum male ab
 alijs intellectum *conf. 162. nu. 10.*
vers. venio ad tertium.

Ultimo in omni casu solum dictae sententiae possunt praedictare illis Vniuersitatibus, quae post earum prolationem obtinebunt simpliciter privilegium impositionum non vero illis Vniuersitatibus, quia tempore dictarum sententiarum, & multo ante iam habebant privilegia impositionum argumento eorum, quae ex mente Senatus, & doctorum docuit *Canc. d. c. 17. n. 195. cum duobus seqq.* ubi dicit, quod si impetretur privilegium, ut in posterum nulli possint in urbe exercere artem notariatus, nisi habeant certam qualitatem, quod non intelliguntur prohibiti per privilegium, qui tempore illius, iam exercebant in urbe artem notariatus, & consequenter in vim sententiae pro obseruando privilegio obtentae non dari jus executiuum contra eos, qui non fuerunt in causa citati, & de tempore sententiae iam erant notarii, & haec quo ad ius municipale, ut ex eo non remaneat justificata praesentio fisci, quo ad praesentionem Quinti.

Denique, quod attinet ad ius commune, quod ex eo habeat fiscus intentionem fundatam, allegat in terminis auctoritatem *Calli. in Margarita fisci dict. dub. 6. cas. 196. n. 48. & Iaco. Canc. var. lib. 3. c. 3. n. 442. & 443.* qui id in fisci fauorem affirmant.

Haec sunt verba Callisij, quia de vectigalibus concedendis reipublicae Ciuitatum atque ordinum habet fiscus duas partes, & tertia datur Ciuitatibus, & municipibus, & ordinibus pro eorum necessitatibus, ut *l. fin. C. de vectigalibus & commissis.*

Haec autem quae sequuntur sunt verba Cancerij, consului affirmatiue etenim dictum Quintum de consuetudine soluitur in Cathalonia loco illarum duarum partium ex tribus, quas princeps ex impositio-

nibus per eum concessis de iure communi habet iuxta *l. fin. C. de vectigalibus & commissis.* ut notat *Calic. d. dub. 6. nu. 48.* unde fit inquit *Cancerius*, ut dictum Quintum non soluitur pro licentia, quam dominus Rex dat imponendi impositiones, & cisas, sed soluitur, quia de iure communi ex impositionibus per Principem concessis duae partes sunt domini Regi, & tertia vniuersitatis, & de consuetudine Cathaloniae Quinta pars est domini Regis, & quatuor restantes deseruiunt pro publicis oneribus Vniuersitatum, unde nihil ad rem, quod soluitur Regi pecunia pro licentia imponendi dictas cisas, & vectigalia, quia est in manu Regis concedere vel denegare dictas impositiones gratis, vel pecunia, & sic pecunia soluta pro licentia nihil commune habet cum Quinto, & ex ipsis impositionibus, ut de iure communi duae partes sunt Regis, & tertia vniuersitatum sic in Cathalonia ex consuetudine processa ex munificentia regia Quinta pars impositionum est sua & quatuor Vniuersitatum Actenus *Cancer.*

Ex his patet *Calis.* & *Iacobum Cancerium*, ut affirmarent Quintum deberi domino Regi ex impositionibus Ciuitatum motos fuisse ex dispositis in *l. fin. C. de vectigalibus & commissis.* persuadentibus sibi Imperatores Theodosium, & Valentinum, qui in illa l. rescripserunt ex vectigalibus duas portiones illorum aulario conferri priscam institutionem disposuisse, tertiam vero Vniuersitatibus assignari, loquutos fuisse de vectigalibus impositis per Vniuersitates ex regia licentia, quod si ita foret est certum recte censuisse *Cancerium*, & *Calicium*, verum errore manifesto

fuerunt lapsi, quia dicta *l. fin.* loquitur non de vectigalibus prædictis impositis per Vniuersitates ex Regia licencia, sed de vectigalibus ipsius Principis, & quæ sunt de fiscali illius patrimonio.

Vnde si probauimus dictam *l. fin.* non loqui de vectigalibus Vniuersitatum, sed de alijs proprijs ipsius Principis, resultabit non attendendos esse auctoritates Calicij, & Cancerij cum regula sit, dictum Doctoris intelligendum esse, secundum legem, quam allegat, & cum in fauorem fisci, alia lex iuris communis non legetur, etiam remanebit probatum, non reperiri in iure communi legem, per quam fiscus possit dicere sibi deberi Quintum, vel aliam partem impositionum Vniuersitatum.

Vt facilius discernatur de quibus vectigalibus loquitur, *d. l. fin.* hæc sunt verba textus. *Exceptis ijs vectigalibus, quæ ad sacrum patrimonium nostrum quocunq. tempore peruenerunt: cetera reipublice, Ciuitatum atq. ordinum æstimatis dispendijs, quæ pro publicis necessitatibus tolerare nõ desinunt, reseruetur: cū duas portiones ærario nostro conferri prisca institutio disposuerat, atq. hanc tertiam iubemus adeo inditione urbium municipumq. consistere, ut proprij compendij curam non in alieno potius, quam in suo ærario nouerint constitutã. Designatè igitur consortium portionis, eatenus iuri ordinum Ciuitatumq. obnoxium maneat, ut etiam locandi, quanti sua interest, licentiam sibi nouerint contributam, actenus Imperatores.*

In dicto tit. de Vectigalibus, & commissis tractatur de vectigalibus, quæ imponuntur per Principem ad utilitatē, & necessitatem Imperij (de quibus iuxta tempus

Imperatorum, qui plura scire cupiat adeat Iulium Cæsarem Bulargerium de Imperatore, & Imperio Romano *Tomo 2. lib. 9. ubi per 97. Capitula in materia discurret*) & in *l. 10. dict. tit.* incipiens vectigalia, agitur de vectigalibus Vniuersitatum, quæ scilicet imposita sunt per vniuersitates ex regia cōcessione ubi apertè docet Angelus, quod potentia exigendi per Principem cōcessa Ciuitatibus est perpetua, & dicit nota pro nobilibus habentibus castra cum mero, & mixto imperio, & potestate exigendi pedagia, & gabellas, nam illa potestas ex quo per Principem est concessa est perpetua.

In dicta vero *l. finali in principio*, loquitur de vectigalibus Principi reseruatis, quæ Prouinciales Principi solunt occasione prædiorum, quæ ab eo habent, & sic de vectigalibus, quæ sunt de eius sacro patrimonio. Deinde tractat de alijs vectigalibus, quæ non sunt de sacro patrimonio Principis, & de his statutum est duas partes esse Principis, & tertiam vniuersitatum.

Ita intelligit dictam *l. fin.* Lucas de Penna in *l. 3. post nu. 2. C. de diuersis prædijs lib. 11. ubi scripsit, & nota quod in dicta l. fin.* supra de vectigalibus imperator solū excipit vectigal, quod sibi debent prouinciales, vel ciues occasione aliquorum prædiorum, quæ sunt de patrimonio suo. Cetera vero dispendia, & onera, quæ Ciuitates ipsæ, vel ordines fisco solunt diuidenda sunt, & duæ partes ad fiscale ærarium sunt destinandæ reliqua tertia debet in ipsis Ciuitatibus remanere: clarè etiã hoc tradit Angelus in *l. ex præstatione, C. de vectigalibus* ubi sic loquitur; nomine vectigalis octaua portio rerum, quæ deferuntur

29
deferuntur soluenda est, absq. exceptione personarum, & ista octaua diuiditur in tres partes quarum duas debet habere fiscus tertiā debet habere ordo Ciuitatis in qua vectigalia exiguntur, & illa tertia necessitatibus Ciuitatis seruire debet, vt in *l. fin.* infra eodem; & hoc habet locum in vectigalibus fisco debitīs: ea vero, quæ sunt personæ Principis reservata, & sic ad sacrum eius patrimonium pertinent nullatenus diuiduntur, sed integraliter pertinent ad Cæsarem, vt *d. l. fin.* Hæc Angel. ecce qualiter, *d. l. fin.* in posteriori eius parte loquitur de vectigalibus, quæ Vniuersitates soluunt fisco, & consequenter non loquitur de impositionibus, quæ exiguntur per vniuersitates ex regia licentia, cum hæc non soluantur domino Regi. Qui nimo eas vniuersitates recipiant, & in suas necessitates, & vsus conuertant pro vt eis domino Rege in priuilegijs concessum est. Probat etiam hoc bene Bart. licet sub obscura loquatur in *d. l. fin.* his verbis nota quod vectigal publicū potest locari à Ciuitatibus, quod satis est notabile, ex hac Bart. conclusione apertissimè colligitur *d. l. fin.* non loqui de vectigalibus indictis à Ciuitatibus ex regia licentia, tum quia Bart.umat dictam legem quod loquatur de vectigali publico; publicum autem vectigal est vectigal, quod fiscus capit, aut aliquis ex Principis largitione ad tempus percipit, secus si concessio esset perpetua, vt bene declarat Rebuff. in *l. inter publica* 17. de verbo. significatione verbo publica vectigalia, & in verbo vectigal portus. Quo circa clarè colligitur non loqui de vectigalibus indictis per vniuersitates ex regia licentia; idē etiam colligitur ex eo quod idem

Bart. inibi dicit notabile, quod Ciuitates possent locare dicta vectigalia, nam si loqueretur *l. de vectigalib.* quæ imponunt vniuersitates ex regia licentia non teneretur, quod mirari Bart. quod ea possent vniuersitates locare, & huc pertinent, quæ tradunt Gregor. Lopes p. 5. tit. 7. l. 4. glos. 2. Camil. Borrel. de Catholici Regis præstantia cap. 11. num. 27. Idem tenet Ioan. Sicardus in rubr. de vectigal. & commiss. n. 7. vbi hæc scripsit vectigalium autē nomine regulariter soluitur octaua pars, eius quod vehitur, cuius octauæ duæ partes pertinet ad fiscum Imperatoris; tertia autē pars ad fiscum, vel republicam eius loci, vbi exigitur, *l. ex prestatione, l. fi.* & ibi glos. in verbo ærario infra eodem, quod Albericus de Rosate videndo Cæsarem Romanum dicit esse verum, nisi Imperium vacaret, quasi dicat, nisi essent stulti Imperatores; & quia tertia pars illius octauæ vi legis ad quamlibet Ciuitatem pertinet; Ideo Bal. in *d. l. fin.* dicit magnas Ciuitates posse facere statutum. Et soluat tertia octauæ sine auctoritate Imperatoris, quia *l. antea* permittit hæc Sicardus.

Eodem modo intellexit *d. l. fin.* Jacob. Cuius in repetitione tituli, C. de vectiga. in rubrica, dum ait quin etiam ex *l. vlti.* hic omnia vectigalia exceptis illis, quæ ad rem propriam priuatamq. principis pertinent, communicantur inter fiscū, & Ciuitates, ita scilicet vt fiscus habeat duas partes. Ciuitates tertiā partem; itaque in locationibus vectigalium fiscus locabit publicanis pro duabus partibus. Ciuitas pro tertia parte eiusmodi locationes fiebant olim à censoribus: inde lex censoria, idest locationis, quam censor dixit locando publi-

ca. l. in le. ff. de verb. signific. Marc. Tull. de Prouincijs consularib. Plin. lib. 33. cap. 4. & ex d. l. in le. puto cerro in l. Caesar. ff. de public. quæ est eiusdem auctoris pro Cæsar fuisse scriptum censori. Hodie huiusmodi locationes fiunt à procuratoribus fisci, vel ex l. 10. ab administratoribus rerum ad Ciuitatem pertinentium pro portionibus cuilibet competentibus fiunt sub hasta, & ei collocantur, qui plus obtulerit l. 4. hoc ipso tit. l. locatio in princip. ff. de public. olim fiebant in quinquennium, nam & consura erat quinquennalis, Varro lib. 4. de lingua lat. l. 4. §. cum quinquennium. ff. de iure fisci. Hodie fiunt in triennium, ex d. l. 4. C. hoc tit. post triennium rursus fit licitatio, & mutantur publicani conductores vectigalium appellantur publicani, & rationes à publico, l. fideicomis. §. interdic. de leg. 3. l. 1. §. 1. l. 12. in fine de publican., hætenus Iacobus Cuias.

Nec ab hac sententia, & interpretatione recessit Iul. Ferretus in tractatu de vectigal. num. 82. dum inquit, quæsitum quoque fuit ad quos spectent vectigalia, & pro quibus partibus reuerenter responsum dedit ad fiscum regulariter pertinere duas partes, & tertiam municipibus seu Ciuitatibus, nisi forent vectigalia reservata Principi, l. exceptis quæ est finalis. C. de vectigal. & commiss. hæc ille.

Et pariter censuit, Bald. in d. l. fin. iuxta declarationem gironde de gabel. r. p. nu. 21. Ex his emanat vera sententia dictæ l. fin. & quod in ea non fuerunt loquuti Imperatores de vectigalibus vniuersitatum, sed de proprijs Principum, & sic non remanere iustificatum dictum Calicij, quem sequutus fuit Cancarius, ut ex dispositione dictæ l. fin. domino Regi debeatur quin-

ta pars impositionum vniuersitatum, quod & confirmatur, nam si pro subuentione necessitatum vniuersitatum dominus Rex de suo concedit illis tertiam partem suorum vectigalium, quomodo est verisimile, quod ex impositionibus, quæ deferuiunt pro necessitatibus vniuersitatum ex regia licetia velit Rex aliquam partem, quod enim ex dictis impositionibus acciperet, auferret necessitati vniuersitatum contra mentem, & dispositionem d. l. fin. per eam siquidem imperator exercet liberalitatem in Ciuitates ad subueniendas necessitates earum, & sic non possumus ex ea colligere contrarium effectum, quod dominus Rex velit diminueret dictas impositiones proprias vniuersitatum argumento, l. si cui, ff. de ex quibus causis maiores, & in terminis bene considerauit Lucas de Penna in l. 3. ante fin. C. de diuersis prædijs lib. 11.

Et ut nihil intactum omittamus pro istorum coronide est aduertendum, quod licet l. fin. expresse loquuta fuisset de impositionibus vniuersitatum, quod ex eis sit debita aliqua pars domino Regi, adhuc sua regia Maiestas, quo ad petitionem Quinti ciuitati Barcinone factam non haberet intentionem fundatam, & si per Constitutionem 40. curiar. anni 1599. deficientibus iuribus patriæ, & iure canonico debeat seruari ius ciuile Romanorum.

Quia dicimus dictam Constit. 40. tanquam legem non respicere præterita, cum de præteritis non fuerit facta mentio, cap. cognos. & c. fin. de constit. & utrobique Doctores, & sic solum posse respectu vniuersitatum, quæ post eam obtinuerunt privilegium impositionum ius facere dictam l. fin. ut ex ea debeant vniuersitates Quintum nisi fuerit

fuerit expresse remissum, ex quo
priuilegia noua tanquam conces-
sa, iuxta ius commune sint affecta
obligatione, de qua in *d.l. fin.* non
vero posse obesse vniuersitatibus,
& sic ciuitati Barcinonæ, quæ an-
tea annum 1599. habebant ius, &
facultatem impositionū, quia pri-
uilegia earum generalia, & absq.
reservatione non poterant esse af-
fecta dispositione *d.l. fin.* quia vsq.
tunc illius dispositio tanquam iu-
ris communis non seruabatur in
Cathalonia, siquidē vt probat Cō-
stitutio Regis Iacobi in curia Bar-
cinon. de anno 1251. quæ est ter-
tia sub tit. de Vsatges vol. 3. in Ca-
thalia deficientibus vsaticis Bar-
cino. & cōsuetudinibus cuiuscūq.
loci ius dicebatur iuxta dictamē na-
turalis rationis absq. allegatione
aliqua, aut admissione legū civilium
Romanorū, & notat *Oliba de actio-
ni. p. 1. lib. 3. cap. 4. nu. 2. & suadetur
ex Consti. 1. tit. de legit. vol. 3. quæ
est de anno 1333. & ex constit. 2. tit.
que no sic licet cessionar vol. 1. quæ
est de anno 1363. & expresse dixit
Rex Petrus in pragmática vni. sub
tit. de Leys, Vsatges, y Constituciones
in 2. vol. quæ est de ann. 1380. ibi ip-
sæ enim constitutiones, quæ per
uos vel per prædecessores nostros
de cōsensu generali dicti Principa-
tus editæ fuerunt legibus, ac con-
stitutionibus Romanis (quibus ob-
seruandis, nisi, & in quantum vo-
lumus non teneremur parere) mi-
noris auctoritatis esse non debēt.*

Nec turbet quod Calicius, &
Mieres, & alij practici Antiqua al-
legēt, l. Romanā in suis scriptis ad
confirmationem seu argumentū
eorum, quæ tradunt, quia id per
eos factum est, non quod ius com-
mune faceret decissionē, sed pro
commodiori intelligentia consti-
tutionum, vt notat *Mier. colla. 8. in*

princi. ibi veruntamen quandoq.
est opus recurrere ad glos. & ad iu-
ra communia Romana, & alia pro
commodiori intellectu de obser-
uantia eorum. & ad alios effectus
quos reffet *Sofinus in suis fallensis
reg. 13. super verbo l. abrog. quæ
aliàs est regula 283.* & etiam quate-
nus earū ratione impellimur. Pro
vt notant *Castellani in l. 3. tit. 1. de
l. lib. 2. recopilationis*, & hæc de pri-
ma parte

AD SECVNDVM deueniē-
tes dicimus, quod quādo dominus
Rex haberet aliquod ius in Catha-
lonia ad quintam partem imposi-
tionum vniuersitatum, quod non
creditur per ea, quæ huc vsque di-
ximus, adhuc existimamus, quod
illud non posset dominus Rex præ-
tendere, & petere ex impositioni-
bus ciuitatis Barcinonæ, eo quia il-
lam serenissimi Reges Aragonū
remiserunt dictæ Ciuitati, conce-
dendo ei priuilegium imponendi
absq. solutione Quinti. Ad quod
probandum, est præsupponendum
ciuitatem Barcinonæ consueuisse
à tempore immemoriali impone-
re, & exigere vectigalia; & impo-
sitiones in ea absq. solutione quin-
ti, vel aliæ partis dominis Regibus
Aragonum Comitibus Barcino-
næ, adeo vt nunquam dictū quin-
tum soluerit, neq. præensum per
dominum Regem fuerit esse sol-
uendum vsq. ad annum 1620. quo
cæperunt fieri mandata Ciuitati
pro solutione dicti Quinti, in qui-
bus tamen intellecta iustitia Ci-
uitatis per eam proposita domi-
no Regi, fuit hæc vsq. superseffum.

Vectigalia autem & imposi-
tiones ciuitatis Barcinonæ sunt tam
antiqua, vt non reperiatur illorū
initium, omnia priuilegia, quæ Ci-
uitas habet de eis loquentia præ-
supponunt illa fuisse iam antea
im-

imposita. Inter ea est vnum antiquissimum circiter quadringentorum annorum serenissimi Regis Alphonfi II. dat. Barcinonæ 4. Kalen. Septēb. ann. 1286. vbi legitur tur hæc formalia verba, *concedimus vobis probis hominibus, & toti vniuersitati Barcinonæ quod illam ordinationem, siue sisam, quam vos ordinastis facere, colligere, & recipere de omnibus victualibus, & alijs rebus vcnalibus, quæ venduntur in Barcinonæ fecistis ad communem utilitatem ipsius vniuersitatis, videlicet ad constructionem murorum, & vallorum, & quod daret tantum quantum de vestra processerit voluntate, & non amplius, secundum quod debannis, & alijs ordinationibus factis per vos, & antecessores vestros in Barcinonæ hæcenus extitit consuetum scilicet quod durauerint tantum quantum vobis, & antecessoribus vestris placuit, & non ultra, & quod per hoc non fiat vobis, vel successoribus vestris aliquod præiudicium, nec nobis, vel nostris aliquod ius in prædictis, vel dominium adquiratur &c.* Fuit etiam concessum ciuitati Barcinonæ aliud priuilegium circa dictas impositiones per serenissimum Regem Petrum III. dat. Barcinonæ 17. Maij 1359. vbi etiam fit mentio de impositionibus antiquis, ibi *E que puxa tenir la dita Ciutat las imposicions, que ja son en dita Ciutat, e a quellas crexer, e de nouell imposar* & ibi, *hajan a pagar en totes les dites imposicions posades, e posaderes.*

Est tertium priuilegium concessum eidem Ciuitati per eundem serenissimum Regem dat. Barcinonæ 9. Iunij 1379. in quo etiam fit mentio impositionum antiquarum ibi, *com la vniuersitat, e los singulars e habitants de la dita Ciutat, hajan pagades per llonch temps, e*

paguen vuy de totes vitualles, e daltres coses, que despenguen grans, e quaitx importables imposicions &c.

Ex ista antiquitate temporis probatum manet sine dubio priuilegium regium, quod dicit Ciuitas se habere imponendi, & exigendi vectigalia absq. solutione Quinti, nam istud operatur immemorialis possessio, vt qui eam habet possit allegare quemcumq. titulum legitimum, à legitimoq. superiore obtentum, cum omnibus solemnitatibus necessarijs, & vtilioribus, & in summa, ex dicta immemoriali potest Ciuitas allegare titulum sufficientem pro impositione, & exactione vectigalium sine solutione Quinti, & ille per dictam immemoriam remanet, eodem modo probatus, ac si ostenderetur scriptus, & in publicam formam redactus, ex l. 1. §. *fin. in fin. ff. de aqua pluuiæ arcen. l. hoc iure, §. datus aque ff. de aqua pluuiæ, & est. c. fin. de præscrip. in 6. Couar. lib. 1. varia. resolu. c. 17. num. 5. vers. Sed si dubitetur, noster Oli. in vsat. alium namq. cap. 13. n. 10. de iur. fis. Gaspar Thes. quæst. for. cap. 27. nu. 17. lib. 2. vbi abunde Henri. Rossental. de feud. cap. 5. concl. 16. nu. 7. & cap. 9. concl. 97 n. 37. latissimi Hieron. Gon. in reg. 8. Cancell. glos. 33. num. 4.*

Quæ nedum procedunt in immemoriali, sed etiam in centenaria, quæ licet in aliquibus differat ab immemoriali, vt si quo ad inducendam præsumptionem veri & legitimi tituli, conueniunt sine dubio, & parificantur, & idem proculdubio operatur adeo vt tempore centum annorum præscribatur omne ius etiam in præscripibile, & cui lex resistit, & contra Imperium Romanum, & Ecclesiam Romanam, & contra regalia, nec de-

fide

31
consideratur bona fides, nec scientia superioris, nec titulus, jam enim ex ea possessione praesumitur pro ut latissimo calamo scribit, *Thesau. tot. dicta q. Forē. 27. lib. 2. à quo nō est necessariū aliquid transcribere. cum istud ibi facile videri possit, Pereg. conf. 69. n. 11 lib. 4. Triuisan. deci. 55. n. 75. Mastril. deci. 114. n. 46. Casti. deci. 12. n. 37. Faber in suo C. lib. 7. tit. 13. de praescrip. diff. 2. D. Garc. Mastril. de magistra. lib. 1. c. 19. ex n. 7. cum seq. vbi & hoc ampli⁹, quod hic tēporis cursus inducit praesumptionem iuris, & de iure pro titulo, & concessione priuilegij, quae nō admittit probationem in contrariū, & alia plura in proposito vidēda idē Mastril. ibidem c. 16. n. 26. vbi quod regalia possidens ex longo usu, & à tēpore immemoriabili, videtur ex titulo possidere, Amade. de Ponte in tit. qui feud. dar. pos. n. 153.*

Neq. obstat si dicatur hae esse regalia jura, quae sunt in praescriptibilia, iuxta vsari hoc quod iuris est sanctorum de praesc. latissime Olib. in vsari alium namque cap. 6. ex n. 26. cum sequen.

Quia respondemus nullibi reperi, quod hae sint de regalib. in praescriptibilib. dñi Regis, patet, quia sunt concessibilia priuilegio, non enim potest negari, quod si dñus Rex vult remittere Quintum, & concedere facultatem imponendi sine eo pro ut pluries fecit, licet ei utiq. valet autem consequentia. est concessibile priuilegio, ergo est praescriptibile, & sicut priuilegio. quari potest, sic praescriptione, & tēporis cursu Gutier. praesc. lib. 3. q. 14. n. 47. Socar. in c. si autem n. 5. de feud. & potesta. Osas. decis. 29. n. 7. Pereg. de iur. fisc. tit. 2. n. 61. Oldrad. conf. 172. Farina decis. 221. n. 2. tom. 1. in recentiorib. Mastril. vbi supra nu. 14. & 17. vbi quod praescriptio, consuetudo, & priuilegium pari passu ambulant, & quod per vnum acquiri potest, per alterum conceditur, &

magis in terminis istud optimè declarat Olib. in citato vsat. alium namq. c. 6. & n. 26. de iure fis. vbi facit imprimis regulam generalem cōmuniter receptā, ut regalia praescribantur, & praescriptione acquirantur possessione, & usu tanti temporis cuius incōtrarium, non extat hominum memoria, quia huius immemorialis praescriptionis magna est vis, magna auctoritas, solum excipiunt ut postea declarat nu. 28. & seqq. quae non sunt concessibilia, sed ita haerent Regi, ut ab eius persona separari non valeant, & ibi etiam declarat n. 36. in quibus regalij procedit allegatus VATICUS hoc quod iuris est sanctorum, dicens quod solū in illis regalij supremis, quae non possunt à persona regis separari, non in istis quae continuo conceduntur ut diximus, & quod in his intrat consuetudo, id est quantum per consuetudinem quā per priuilegium possit, quis fieri, & sit reuera immunitas à solutione vectigalium, & iurium regiorum. disponit in terminis Cōsti. 4. tit. de vectigals. his breuibus verbis *Los Ciutedans, e altres qui de peatge, lleuda, mansuratge, e de pes no donadors han priuilegi vsat; o possessio antiga de totes las cosas promesas, o alguna semblantment ne sien immunes.*

Sed quid in his immoramur, si habemus consuetudine acquiri posse ius exigendi vectigalia, & imponēdi ea, l. si & ibi Bar. C. noua vectiga. noster Mier. in 2. p. colla. 6. c. 28. n. 14. p. 48. cum adductis per Despujol in reperio. ad Mier. verb. vectigalia, quod multis sententijs in hoc Principatu per ministros regios latis potest comprobari, quibus fuit declaratum vniuersitates potuisse imponere vectigalia, & illa exigere etiam si non habeant priuilegium, dum probet consuetudinem imponēdi. Si in hoc, quod est magis, quia nō potest negari esse maxima Regis regaliā concedere ius

D

impo

imponēdi, et exigēdi vectigalia, intrat
consuetudo, quāto magis intrabit ad
acquirendā exēptionem, & immuni-
tatem, ac libertatē, quod est minus?
& tradit in terminis *Mic. ubi sup. n.*
19. vbi quod consuetudo excusat a
vectigali non soluendo, latissime de
vnoquoq. articulo, nempe tam de cō-
suetudine imponendi, & exigendi,
quā de consuetudine libertatis non
soluendi, scribit *Henric. Rosse nial. de*
seu. c. 5. de regal. conc. 45. & 46. ex qui-
bus nihil magis in iure tritū apparet.

Quanto magis, quod Ciuitas in hoc
articulo non tractat de præscriptione
quasi prætendat per eā acquisiuisse
exemptionē, & immunitatē soluēdi
Quintum, hoc enim erit aliud funda-
mentum iustitiæ Ciuitatis, quod mox
proponetur, sed agit de titulo dictæ
exemptionis sibi concesso per S. Re-
ges Aragonū, quem dicit probatū, tñ
ex possessione immemoriali, quā cen-
tenaria, quæ doctrina etiam habet lo-
cum in aliis inpræscripibilib. ea ra-
tione, quia prohibita præscriptione
non censetur prohibita ea, quæ est
immemoralis vel cētū annor. prout
late docet *Thes. in citata q. Foren. 27.*
lib. 2. cum alijs ibi adductis.

Et seu alia ratione, quia bene
potest esse quod aliquid sit impræ-
scripibile, & tñ sit priuilegio concel-
sibile, & sic quamuis hic nō posset o-
perari tēporis cursus ad præscribēdū
posset tñ ad inducendum præsump-
tionē, & probationem legitimi titu-
li vt declarat optimē *Olib. in vsa. aliū*
nāq. c. 6. ex n. 35. Pe. Barb. in l. omnes ex
n. 39. & in l. comperit n. 24. C. de præs-
crip. 30. vel 40. anno.

Id quod etiā declarauit obseruan-
tia subsequuta, quæ est optima legum,
Priuilegiōrū, & quarūcūq. cōces-
sionū interpretes, *l. si de interpretatio*
nē ff. de legib. ad late tradita per Iose.
Ludoui. in suis cōmuni. conclus. cōc. 38.
per totam, & alibi passim apud DD.
quia vidimus, quod Sere. Reges Ara-
gonum diuersis tēporibus concesserunt

ciui. Barcino. priuilegia imposi-
tionum, & nunquam tractarunt de
Quinto, nec illud sibi reseruarunt,
nec illud soluendum Ciuitati in iuse-
runt, imō tam amplas cōcessiones ei
fecerunt, vt demonstrauerint clare nō
fuisse intētionis eorū quidquā in di-
ctis impositionib. prætere, imō si
q. eis cōpetisset voluisse remittere,

Istud argumētū est fortissimum
in hac materia, quia cū ista priuilegia
obseruata semper sint per ciu. Barc. a
tēpore immemoriali sine aliqua res-
pōtione dñō Regi facta, credēdū est
quod ita disponebāt priuilegia, quod
ita inter partes fuerat cōuentū, quod
nihil dñō Regi paderetur, quā immu-
nis, & exēpta Ciuitas ab huiusmodi
onere esset optime in immunitate,
ista *Ioā. Bologne. conf. 1. n. 133. cū seq.*
ex obseruātia subsequuta declaratur
absq. dubio priuilegiū ambigū, *La-*
doui. d. cōc. 38. illatio. 13. & est regina
interpretationū, & declarationū a-
deo vt quod est obseruatū intelliga-
tur scriptū in priuilegio, *put. ex pla-*
rib. cumulat. per Fonta. in 2. de pact.
nup. clau. 6. glou. 3. p. 2. ex n. 24. cū seq.
apparet, siq. sēper obseruatū sit, quod
Ciuitas imposuerit, & exegerit sine
Rege in vim suorū priuilegiōrum di-
cēdū est, perinde priuilegia habēda,
ac si scriptū in eis legeretur, quod
sine responsione aliqua Ciuitas im-
poneret, & exigeret.

Imprimis habet Ciuitas illud antiquis-
simū priuilegiū S. R. Alphōsi 2. dat.
Bar. 4. Kal. April. 1286. cuius supra
meminimus, in quo posita immedia-
te post alia sup. relata legūtur hęc ver-
ba, *Promittimus etiā per nos, & succes-*
sores nostros q. in prædicta collecta
sive cisa nihil tangemus, vel accipie-
mus, nec tangi vel accipi ab aliqua
persana facimus, vel permitimus, imō
volumus & cōcedimus vobis quod vos
circa prædictā cisam, & collectionem
eiusdem, ordinetis omnia, & singula,
quæ vobis videbuntur vtilia.

Id quod non solum iste Sere-
nis-

nissimus Rex promisit in isto priuilegio, sed etiam sereniss. Rex Petrus 3. in alio dat. Barci. 18. Decē. 1366. in quo post reuocationē factam de quibuscūq. emparis factis impositionib. promisit, quod deinde pro aliquo casu seu necessitate quacūq. non faceret, nec fieri faceret aliquam emparam impositionib. vel iurib. supradictis neq. (inquit) in eisdem tangemus, nec tangi per aliquē vel aliquos faciemus, cōcedentes vobis (inquit) quod non obstantibus dictis emparis positis, deinceps libere, & impune ipsas, & ipsa imponere, & colligere, & leuare sine obstaculo, & impedimento nostro, & nostrorum officiorum quorūcūq.

Idem sereniss. Rex Petrus 3. cū alio priuilegio dat. Cæsar. 4. Mart. 1357. & cū alio dat. in ciu. Barci. 17 Maij 1359. ppter plura seruitia à ciui. Barci. recepta, quæ ibi recensentur ampliauit concessionē impositionum ciui. Barci. aliàs factā, cōcedēdo Eidē quod posset tenere, & colligere impositiones impositas, & illas crescere, & diminuere, & de nouo imponere prout sibi esset beneuissimum, ad hoc quod non possent vllō tempore per dñm Regem nec per eius officiales peti, demandari, seu cōueniri, requiri, citari, aut vocari ad reddendum competum de prædictis, aut ipsorum occasione, inquisitio fieri, questio, vel demanda in iudicio sue extra, nec possēt de eis nec Rex, nec eius officiales se intromittere aliquo modo vel ratione, tāquā de re (inquit) de qua intromittere non debemus, nec possumus (in hoc ultimo cōcordat hoc priuilegiū cum illa Regia sentētia supra in priuilegio relata in causa grauaminum lata per eundem S. R. Petrum 3. in qua dixerat sicut, Hic quod nullum habebat interesse impositionib. nec eius intererat si recipiebantur, vel nō, & alia similia) nec aliquod impedimē-

tum vel obstaculū directē, vel indirectē apponere in præmissis. Et cū hoc etiam quod dñs Rex & Regina, & Filij sui, ac tota domus sua tenerentur ad solutionem dictarum impositionū sicut cæteri, prout in dictis regijs priuilegijs habetur abundantissime.

Et quamuis in istis priuilegijs, quæ augent facultatem imponendi non ad sit specificē illa promissio, quæ in prioribus, quod Rex nō tanget nec accipiet aliquid ex impositionibus, nec tangi aut accipi faciet nec permittet, verum id siue dubio tacite repetitum cēsetur p. tex. in l. etiā de iure dot. ubi Bal. in sumario, dicit quod dispositū in principali, in augmento intelligitur tacite repetitum Cæs. Barz. de ciff. Bono. 108. n. 14. adde Lud. Roma. in cons. 345. a n. 18. ubi plurib. a se propositis exēplis latissime probat, legē nouam aliquid addentem veteri intelligi, ac interpretari secundū veterē, & secundū quod in veteri aucta, & extensa cōtinebatur, sequitur Mastri. dec. 112. n. 34. omnium clarius Illust. Cardi. Manti. dec. 94. n. 3 ubi in terminis probat latissime priuilegiū, quod aliud interpretatur, & extendit intelligi secundum qualitatem alterius.

Idem S. R. Petrus 3. cū alio priuilegio dat. Barci. 9. Iun. 1378. Promisit etiā eidē Ciuitati, quod ipse, & tota sua domus soluerent impositiones sicut cæteri.

Sereniss. R. Ferdinandus 2. cū alio priuilegio dat. in villa de Almagar 16. Maij 1496. confiterur, quod ipse, & sui prædecessores soluerunt impositiones Ciuitatis, & Ciuitas erat in possessione eas recipienti ideo præcepit, quod sui officiales eas in futurum soluerent.

Vltra dictas liberalitates quas erga ciuitatē Barcinonæ pro suis impositionibus exercuerunt sereniss.

nissimi Reges Aragonum ad est,
& aliud priuilegium supradicti
sereniss. Regis Petri 3. 13. Mart.
1369. in quo sicut in illo quam re-
latum fuit anni 1366. dictus sere-
nissimus Rex reuocauit quasdam
emparas, quas fecerat impositioni-
bus prædictis, & ulterius, manda-
uit restitui totum id quod ratione
dictarum empararum, & occupa-
tionum pro parte sua fuerat receptum
promittendo, & iurando, ne (inqui-
t) nascantur iniuriæ unde iurari
cuntur, quod nunquam decetero ex
dictis impositionibus, vel cisis oc-
cupationem vel emparam, seu in eis a-
liquod, quodvis impedimentum a-
liqualiter non faceret.

Ex quibus apparet, cum tanta li-
beralitate fuisse serenissimos Re-
ges Aragonum in his ad fauorẽ
Ciuitatis locutos, ac talibus verbis
vlos in concessionibus, vt manife-
stè deprendantur eorum intentio-
nis fuisse, nihil penitus sibi reserua-
re voluisse ex impositionibus, &
vectigalibus Ciuitatis.

Nec erat necessarium, quod
expresse dicerent, quia sufficit,
quod per verba æquipollentia, qua
lia sunt, quæ continentur in priui-
legijs jam dictis, id namq. expres-
sum, & manifestum dicitur, quod
ex conjecturis elicitur, licet Impe-
rator cum similib. de leg. 1. Moli. de
primog. Hispan. lib. 1. c. 17. n. 15. vbi
dicit non referre quomodocunq.
constat de voluntate expressa, vel
tacita, & in hoc esse concordem
Doctorem opinionẽ Vinc. de Frã.
decis 612. n. 13. vbi dicit sufficere
verba æquipollentia ad declaran-
dum disponẽtis mentem.

Hinc docent scribentes sic pos-
se prohiberi Tribellianicam taci-
tè sicut expresse, & idem iudican-
dum fore de tacita prohibitione
si ad sunt verba sufficientia, quod
de expressa, vbi est videre apud su-

pra proximè relatos, alios refere-
runt Mantica de coniecturis vlti.
vol. lib. 7. tit. 11. n. 6. Mascari. de pro-
ba. conc. 1389. & 1390. Petr. Anto.
de Petra de fideicõ. q. 5. num. 190. ac
Menoc. de præsump. lib. 4. præ-
sump. 198. num. 10.

Et in terminis, quod immuni-
tas à solutione gabellarum, & ve-
ctigalium ad quam aliàs quis tene-
tur, possit concedi tacitè, & conces-
sa censeatur per verba æquipollẽ-
tia docet in casu singulari, Signor.
de Homode. in cons. 70. quem refert,
& sequitur AEgid. Boss. in tract.
de vectigalib. tit. vectigal soluere
qui teneantur, vbi dicunt, quod ha-
bentes priuilegium eundi, & nauig-
andi sine molestia, intelliguntur
habere exẽptionem pedagij, quia
visa fuere his Doctoribus verba
prædicta sufficere ad inducendũ
eam remissionem, & exẽptionẽ.

Et hæc resolutio est iam recep-
ta in Cathalonia, vt non requiratur
expressa remissio, sed sufficiat taci-
ta elicitæ ex verbis æquipollentib.
pro vt ita vidimus declaratum in
Senatu vbi talia erant verba in re-
gijs priuilegijs qualia ad id requi-
runtur.

Et signanter, in vna Syndici opi-
ni de Figueras cum Procuratore
fiscali patrimoniali ad relationem
magnũ olim Senatoris Francisci
Mijauila & Franquesa, in vim pri-
uilegij eiusdem Vniuersitatis, in
quo erat per Regem facta promissio
iuramento firmata de non tan-
gendo, vel tangi faciendo, emparã-
do, vel amparari faciendo aliqua
de causa quantumcumq. vrgenti,
vel fortiori in impositionibus di-
ctæ vniuersitatis vel præijs earũ-
dem, mandando leuatoribus, &
emptoribus, quod pecunias & præ-
tia processura traderent, & solu-
rent integrè, & sine aliqua diminu-
tione Consulibus dictæ Villæ, fuit
in

3
in vim dicti privilegij absoluta vniuersitas à solutione dicti Quinti sententia lata 16. Maij 1611. his verbis, quæ fuerunt posita post re lata verba privilegij. *Quæ* (inquit) *verba negatiue posita in præcalendato privilegio hac illius adiecta iuris iurandi religione, vt aliquid de nouo operentur, & ne superflue sint posita, necessario debent importare, & operari remissionem Quinti per fiscum Petiti.*

Deinde in alia causa cum Syndici Ciuitatis Balagarij, fuit etiã per Consultores officij Magistri Rationalis dicta Ciuitas absoluta à præstatione Quinti, quod prætendebat per fiscum, eo quod Ciuitas habebat privilegium, quod fuit iudicatum saltem tacite eximire eam vniuersitatem à solutione Quinti. Erat autem privilegium concessum per Regem Ioannem dat. Barcinon. 18. Dezemb. 1458. huiusmodi tenoris. *Tercerament suplican a V. Magestat se de sa merce confirmar e donar de noua la dita Ciutat, e als habitants en aquella present, y sdeuenidors amplament, y bastant totes les impossicions, y pötat ge de la dita Ciutat perpetualment, e sens conditio alguna. Plaü al. Senyor Rey.*

Et si privilegia Ciuitatis superius narrata cum attentione considerentur reperiemus sine dubio verba eadem, aut similia, & forsan maiora fuisse in eis posita, ex quibus sicut in illis Figueriarum, & Balagarij debet fieri interpretatio voluisse Regem remittere ciuitati Barcinonæ dictum Quintum, vel aliud ius, casu quo esset aliud quod debitum.

Sit vltimum & finale fundamentum Ciuitatis fundatum in præscriptione dicti prætensi iuris Quinti, casu quo, debitum esset, & seu li

bertatis soluendi illud ex impositionibus, cum enim constet nedum a centum annis, sed etiam a tempore immemoriali Ciuitatem esse in possessione seu quasi libertatis, & exemptionis non soluendi, sit inde vt ius non soluendi acquisiuerit præscriptione, & longissimi temporis discursa, id quod probatur tam de iure municipali, quam etiã de iure communi: de iure enim municipali habemus *Constitutione secundã incipien. si aliquid tit. de prescriptione.* quã disponitur contra Regem in patrimonialibus præscribi posse spatio octuaginta annorum, absq. eo quod teneatur præscribēs ostendere aliquem titulum, sed quod lapsi temporis habeatur pro legitimo titulo, cui est addenda *Const. 4. sup. allegata tit. de vectigals.* quã approbatur præscriptio respectu exemptionis, & immunitatis non soluendi tributa regia.

De iure autem communi est indubitatum in tributis fiscalibus admitti etiam præscriptione præterquam in his quæ insignum subiectionis, & in signum vniuersalis dominij, quod Princeps habet in toto regno panduntur iuxta cap. 2. in fine de censu. Quia quemadmodum contra eam subiectionem præscribi nullo modo potest. Iuxta cap. cum non liceat de prescriptione. ita etiam neq. tributum præscribitur, quod in signum dictæ subiectionis tollitur, & præterquam etiam, vt aliqui volunt in tributis quæ soluntur pro stipendijs militum. Nam propter magnum præiudicium, quod ex eo inferitur reipublicæ merito prohibita est præscriptio, pro vt latissimè probat Petrus Barbof. in repet. l. competit 6. C. de prescriptione. triug. aut quadr. ann. à n. 1. vsque ad num. 24. & ferè per totam. In quibus locis loquitur de præf.

præscriptione quadraginta annorum.

Postea vero loquitur de centenaria, & immemoriali præscriptione, de quibus præscriptionibus non est dubium propter suam magnam prerogatiuam, virtutem, ac potentiam quin debeant admitti in hac tributorum materia, prout in dictis locis, probat auctor prædictus. Et colligitur etiam ex alijs quos superius dum de centenaria, & immemoriali ad probationem tituli agerem⁹ allegauimus *Henri. Rosental. de feud. c. 3. conclu. 46.*

Nos autem non agimus de huiusmodi tributis, quæ Regi panduntur, vel in signum vniuersalis dominij, & subiectionis, vel pro soluendis militibus defendentibus rempublicam, sed de impositionibus, quas vniuersitates imponunt, ex concessione regia, in quibus dominus Rex prætendit partem, & portionem aliquam, Quintam scilicet, quæ nullo iure prohibetur præscribi posse, & seu eius libertas, exemptio, & immunitas.

Hanc questionem in indiuiduo præter omnes tract. *Iacob. Canc. in 3. par. var. resolu. c. 3. de Priuileg. n. 461.* Vbi quærit, an Vniuersitates, quæ nunquam Quintum soluerunt, possint se præscriptione tueri, & respondit non posse, nisi intercedat aliquis interuersionis illius iuris actus positius, quia cum priuilegium censeatur ab Vniuersitatibus de iure, cum illo onere soluendi Quintum acceptatum sine aliqua temporis præfixione, sed quotiescunq. Rex illud peteret, licet per mille annos illud non petisset, nunquam vniuersitas libertatem non soluendi præscripsisset, cum semper de iure præsumeretur parata ad solutionem dicti Quinti, vbi petitum fuisset, cum vtròd priuilegio semper recognoscat ius

ad quod ex eo tenetur. Hæc est huius auctoris prætentio, hæc huius rei censura.

Istud argumentum præsupponit vnum, quod non procedit in facto saltem quoad ciuitatem Barcinonæ, nec probari potest, quod vniuersitates acceptarunt à sereniss. Regib. Aragonum istas impositionum, & vectigalium indicendorum concessiones cum illo onere soluendi Quintum de illis sine aliqua temporis præfixione. Iam enim diximus supra quod cum Ciuitate Barcinonæ nullum vnquam fuit pactum, nec tale quid legitur in suis priuilegijs, & concessionibus regijs, quod de impositionibus, & vectigalibus suis deberet pendere aliquam partem domino Regi, quo præsupposito cessante, & non verificato, cessat argumentum *iuxta glos. in l. mancipia, §. auocandum, C. de ser. fugiti. Roma. singul. 495. Surd. decis. 39. numer. 1. decis. 222 num. 14. decis. 279. num. 1. & decis. 284. n. 4.*

Nec dicas, non esse necessariam expressam reservationem Quinti positam in priuilegio ad effectum iam dictum, quia sufficit tacita, quam semper præsupponit Canc. cer adesse, & præsumi, quia id quo iure possit fundari non videmus, imò in hoc discursu probauimus contrarium, quod Reges quando eis videbatur, reservabant expresse sibi Quintum, & tunc habebatur pro reservato, vel accipiebant certam pecunie quantitatem pro concessione, dicit Cal. cui in his est multum deferendum, in locis superius citatis, quibus cessantibus, nihil proculdubio habent serenissimi Reges de impositionibus: alias si de iure haberent, quare cum aliquibus vniuersitatibus de Quinto pacti fuissent, & cum aliquibus non? certe non erat necessarium pactum

pactum, non est dicendum quod superuacane in hoc fuisset processum. Quinimo ex obseruantia subsequuta dicere debemus contrarium, quod scilicet priuilegia sunt talia iudicanda, qualia fuerunt obseruata ut nedum non habeant omnis aliquod, vel aliquam conditionem, sed imò, quod sint concessa cum remissione cuiuscumque oneris, quod potuissent habere cum sine eo obseruata fuerint:

Deinde Canc. dicit duo ad corroborationem suæ prætensionis, quæ nullo modo ad casum nostrum possunt applicari.

Primo vult arguere ab eo, quod obseruatur circa præscriptionem inter dominum & vassallum: Secundo in eo, quod practicitur inter mercatores circa statuta inducentia breues præscriptiones in mercibus. Ambo isti casus sunt notorie extra rem.

Imprimis, quod attinet ad primum casum, ratio diuersitatis præscriptionis census debiti domino directo est valde diuersa à præscriptione collectarum, qui in prima ideo præscriptio non procedit contra dominum, quia emphiteota, & feudatarius possident pro domino, dominus possidet illorum ministerio, & contra possidentem non datur præscriptio, nisi dominum eius possessione destituerit, quod nos interuerrere possessionem dicimus, & sic loquitur practici Cathalani in *vsatic. omnes homines per Canc. allegati*, & latissime tradit *Fonta. claus. 4. glos. 18. par. i. ex num. 131. in p. tom.* in præscriptione autem immunitatis,

& exemptionis à collectis aliud est, quia cessat impedimentum quod est in vassallo, & emphiteota, hanc differentiam agnouit *Henri. Rosent. de Feud. cap. 6. concl. 82. nu. 25.* Quod vero attinet ad secundum de statutis mercatorum, circa præscriptionem mercium, non videmus qualiter materia sit applicabilis, quia ibi dicit Canc. præscriptionem non procedere, quando post terminum illius, quis continuat recipere merces, ex mercatoris officina, eo quod illa continuatio excludat præscriptionem, cum continuo recognoscat se debitorem, hic autem Ciuitas, nec continuauit, nec incipit vnquam soluere domino Regi partem aliquam ex suis impositionibus, & si in huiusmodi continuatione stat agnitio debiti, ut præcedit iste auctor, cum Ciuitas nunquam soluerit non dicitur agnouisset debitum.

Ex quibus omnibus remanet plenè iustificatum. Primum, quod dominus Rex circa præsumptum Quintum ciuitatis Barcino. non habet intentionem fundatam, quia nec ex pacto, nec consuetudine, nec iure municipali, vel communi illud debitum per Ciuitatem probatur.

Secundo, quod ubi aliquid petendi posset aliquo iure, illud fuit remissum, per priuilegia concessa per serenissimos Reges Aragonum dictæ Ciuitati, probata & iustificata tam per centenariam, & immemorabilem possessionem, quam alias, hæc dicendo, salua suæ Regiæ Maiestatis clementia, & benignitate, ac cuiuslibet alterius meliori censura, &c.

Rosell Aduocatus Ciuitatis.
Fontanella V. I. D.
Vinyals V. I. D.
Puig V. I. D.

Guell Aduocatus Ciuitatis.
Boquet V. I. D.
Don Ioseph Ferreres V. I. D.